

Arrest

nr. 226 703 van 26 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. & BRAUN J.
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 16 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSEN, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Kosovo Polje (Kosovo). Na de oorlog kende u problemen met etnische Albanese en daarom verliet u Kosovo. U verzocht in België op 5 januari 2001 om internationale bescherming. Enkele dagen na uw asielerzoek vernam u via uw schoonbroer dat uw schoonvader in uw afwezigheid vermoord werd door een etnisch Albanese buurman. U keerde onmiddellijk met uw gezin naar Kosovo terug en vestigde zich in Kosovo Polje. Uw echtgenoot werd voortdurend mishandeld en beledigd door etnische Albanese. Uzelf werd door medewerkers van UNMIK bedreigd met de dood omdat u bij hen een UNMIK identiteitskaart trachtte aan te vragen. Ze verjoegen u uit hun bureau, maar overhandigden u wel de intussen verloren gegane geboorteakte van

uw zoon D. (...). In 2005 werden uw schoonmoeder en uw schoonbroer op straat beledigd door etnische Albanezen. Uw schoonbroer werd kwaad en sloeg hen. KFOR (Kosovo Force) kwam tussen en bracht uw schoonbroer naar huis. Diezelfde avond kwamen de etnische Albanezen naar jullie woning. Ze sloegen uw schoonbroer en verplichtten jullie om de woning te verlaten. De volgende morgen vertrok u met uw gezin naar Titograd. Omwille van de slechte economische situatie reisde u na ongeveer een maand door naar België. Op 25 juli 2005 verzocht u een tweede keer om internationale bescherming. U was in het bezit van een kopie van een verlopen Joegoslavisch paspoort afgeleverd te Prishtina op 23 maart 1995. Inzake uw tweede asielerzoek werd door het Commissariaat-generaal op 21 december 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen, omdat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan uw verblijf in Kosovo gedurende de jaren voor uw komst naar België en aan de door u aangehaalde problemen. Gezien de toenmalige situatie in uw land van herkomst werd wel geoordeeld dat het niet aangewezen was om u naar Servië en Montenegro terug te leiden. Deze niet-terugleidingsclausule werd op 23 januari 2017 omgezet naar een subsidiaire beschermingsstatuut.

Op 30 april 2012 werd u veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Dendermonde tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens de poging tot ontvoering van een minderjarige, en opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige.

Op 30 november 2017 werd u veroordeeld door het Hof van Beroep te Luik tot 22 maanden gevangenisstraf wegens verkrachting met geweld op een minderjarige ouder dan 10 jaar doch jonger dan 14 jaar met verzwarende omstandigheden, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, met de verzwarende omstandigheden dat de dader gezag uitoefende over het slachtoffer, aanranding van de eerbaarheid op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, met de verzwarende omstandigheden dat de dader gezag uitoefende over het slachtoffer; en exploitatie van ontucht van een minderjarige.

Op 30 augustus 2018 ontving het Commissariaat-generaal een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen, werd u op 4 december 2018 via een aangetekend schrijven dat door het Commissariaat-generaal naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister (met name Rue Purgatoire, 132, 4860 Pepinster) werd gestuurd, opgeroepen om op 9 januari 2019 gehoord te worden door een medewerker van het Commissariaat-generaal. U gaf geen gevolg aan deze oproeping. U liet tevens na om binnen de 15 dagen volgend op de door de Commissaris-generaal vastgestelde datum van gehoor een geldige reden voor uw afwezigheid over te maken.

B. Motivering

Op 21 december 2005 werd door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing met nietterugleidingsclausule in uw hoofde genomen. Op 23 januari 2007 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend naar aanleiding van de invoering van de subsidiaire beschermingsstatus bij wet van 15 september 2006.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, § 1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op nieuw elementen in uw administratief dossier, meer bepaald i) een vonnis van de Correctionele Rechtbank te Dendermonde van 30 april 2012; en ii) een arrest van het Hof van Beroep te Luik van 30 november 2017.

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Dendermonde blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maand voor een poging tot ontvoering van een minderjarige en opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige.

Uit de omschrijving van de gepleegde feiten, de motivering en de strafmaat van het vonnis blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen. Zo worden deze door de rechtbank als ernstige en laakbare feiten omschreven en wordt erop gewezen dat in het Belgisch rechtssysteem eigenrichting verboden is en dat het recht niet in eigen handen mag genomen worden.

Uit het arrest van het Hof van Beroep te Luik blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 22 maand wegens verkrachting met geweld op een minderjarige ouder dan 10 jaar doch jonger dan 14 jaar met verzwarende omstandigheden, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, met de verzwarende omstandigheden dat de

dader gezag uitoefende over het slachtoffer, aanranding van de eerbaarheid op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, met de verzwarende omstandigheden dat de dader gezag uitoefende over het slachtoffer; en exploitatie van ontucht van een minderjarige.

U werd veroordeeld enerzijds in het kader van een onwettig huwelijk en daaropvolgende verkrachting van een minderjarige onder de leeftijd van 14 jaar door uw eveneens minderjarige zoon, waarbij het meisje na het huwelijk bij uw gezin introk en zij korte tijd na het huwelijk zwanger werd op 14-jarige leeftijd en beviel van een kind, en anderzijds in het kader van een onwettig huwelijk en daaropvolgende verkrachting van uw eigen minderjarige dochter, jonger dan 16 jaar, die eveneens bij haar minderjarige partner moest intrekken. Deze beide aangelegenheden werden door u, uw echtgenoot en de ouders van de partners omkaderd, aangemoedigd en begeleid, onder andere door de organisatie van een verlovingsfeest en de praktische verhuis van de minderjarigen.

Het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Verviers van 17 maart 2017, dat in beroep grotendeels werd bevestigd door het Hof van Beroep te Luik, beschouwt voorts dat de ouders van beide kinderen als mededader van verkrachting en aanranding van de eerbaarheid beschouwd kunnen worden, met verwijzing naar het geannoteerd art. 66 van het Strafwetboek in de Code Larcier, waarin vastgesteld wordt dat: *"une abstention peut entraîner une participation punissable, lorsque non seulement le coauteur a un devoir positif d'agir, mais aussi lorsque son abstention constitue un encouragement positif à la perpétration d'une infraction – Cass., 23 novembre 1999, Bull., n° 624 avec note; Cass., 29 avril 2003, P.02.146.N, Pas., p. 895, RCJB, 2006, p. 241 avec note F. Kuty sous cette décision et sous Cass., 5 octobre 2005, P.05.0444.F., selon lequel, par contre, seul un acte positif, préalable à l'exécution de l'infraction ou concomitant, peut constituer la participation à un crime ou à un délit... Seul un acte positif, préalable à l'exécution de l'infraction ou concomitant, peut fonder la participation à un crime ou à un délit ; toutefois, l'omission d'agir peut constituer un tel acte positif de participation lorsque, en raison des circonstances qui l'accompagnent, l'inaction consciente et volontaire constitue sans équivoque un encouragement à la perpétration de l'infraction suivant l'un des modes prévus aux art. 66 et 67 C. pén. Le fait d'assister passivement à l'exécution d'une infraction peut constituer une participation punissable lorsque l'abstention de toute réaction traduit l'intention de coopérer directement à cette exécution en contribuant à la permettre ou à la faciliter – Cass., 17 décembre 2008, p. 08.1233.F., RDP, 2009, p. 438 avec conc. Min. publ. »* (vrije vertaling: een onthouding kan een strafbare deelname inhouden, wanneer een mededader niet enkel een positieve plicht tot handelen heeft, maar bovendien zijn onthouding een positieve aanmoediging van een inbreuk vormt (...) volgens dewelke, echter, enkel een positieve daad, voorafgaand aan de uitvoering van de inbreuk of daarmee gepaard gaande, deelname aan een misdrijf of een strafbaar feit kan uitmaken. Enkel een positieve daad, voorafgaand aan de uitvoering van het misdrijf of daarmee samenvallend, kan aanleiding geven tot deelname aan een misdrijf of een delict; het nalaten om te handelen kan echter een dergelijke positieve deelname zijn, waarbij bewuste en opzettelijke nalatigheid, vanwege de omstandigheden die daarmee gepaard gaan, ondubbelzinnig een stimulans vormt om het misdrijf te begaan volgens een van de modi waarin wordt voorzien in art. 66 en 67 Strafwetboek. Passieve deelname aan het plegen van een strafbaar feit kan een strafbare deelname vormen waarbij de onthouding van een reactie de bedoeling weerspiegelt om rechtstreeks met die uitvoering samen te werken door deze toe te staan of te vergemakkelijken).

De rechtbank oordeelde dat uit het feitenrelaas blijkt dat de ouders de relatie van hun kinderen omkaderd hebben en het evenement organiseerden dat moest leiden tot voltrekking van hun seksuele relaties, en dit hoewel de minderjarige dochter op het moment van de feiten onder de 14 jaar oud was en in Antwerpen woonde, en de ouders haar verhuis naar Verviers hebben geregeld. Door deze organisatie, door de omkadering en door het gewicht van de tradities waarvan zij het respect hebben verzekerd, hebben zij er alles aan gedaan om ervoor te zorgen dat de minderjarige zoon niet aarzelde en zich zelfs aangemoedigd voelde om de eerbaarheid van het minderjarige meisje te schenden en haar maagdelijkheid te nemen, dewelke hieraan niet kon ontsnappen. Zodanig dienen zij dus als mededaders in de zin van art. 66 van het Strafwetboek en de geciteerde jurisprudentie te worden beschouwd. U werd aldus als mededader van verkrachting en aanranding van de eerbaarheid veroordeeld.

Uit de omschrijving van de gepleegde feiten, de motivering, de verzwarende omstandigheden en de strafmaat van het arrest blijkt duidelijk dat het zeer ernstige feiten betreffen. Het Hof van Beroep benadrukte in het arrest immers de ernst van de feiten, de verstoring van de openbare orde, de ernstige gevolgen op vlak van psycho-affectieve en seksuele ontwikkeling voor de slachtoffers, het gebrek aan besef van de onwettigheid van de gepleegde feiten, het gebrek aan openstellen van de beklagden naar de cultuur waarin zij gekozen hebben om te komen wonen en het gebrek aan integratie van beklagden (arrest, p. 21). De rechtbank achtte bovendien een straf met uitstel niet gepast gelet op het feit dat deze gunstmaatregel de beklagden onvoldoende de ernst van de gepleegde feiten zou doen inzien (arrest, p. 22).

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen, werd u op 4 december 2018 via een aangetekend schrijven dat door het Commissariaat-generaal naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister (met name Rue Purgatoire, 132, 4860 Pepinster) werd gestuurd, opgeroepen om op 9 januari 2019 gehoord te worden door een medewerker van het Commissariaat-generaal.

U gaf geen gevolg aan deze oproeping. U liet tevens na om binnen de 15 dagen volgend op de door de Commissaris-generaal vastgestelde datum van gehoor een geldige reden voor uw afwezigheid over te maken. U maakte op 12 februari 2019, i.e. meer dan een maand na het geplande onderhoud, weliswaar een attest over waaruit blijkt dat u tot 21 december 2018 niet kon werken. Hieruit blijkt echter niet dat u op 9 januari 2019 niet voor uw onderhoud op het Commissariaat-generaal aanwezig kon zijn. Dat u niet op de hoogte zou geweest zijn van uw onderhoud, zoals uit het begeleidende schrijven blijkt, doet geen afbreuk aan het feit dat u wel degelijk op uw laatste adres vermeld in het Rijksregister werd opgeroepen. Het Commissariaat-generaal kan dan ook niet anders dan de geldigheid van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen op basis van de informatie en de elementen die door derden aan het Commissariaat-generaal werden overgemaakt, en zoals hoger reeds werd toegelicht blijkt uit die informatie dat de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden dient te worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1 § 2 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u actueel als Servisch staatsburger kan worden beschouwd. Bij het indienen van uw tweede verzoek om internationale bescherming was u, zo blijkt uit het door u destijds neergelegde paspoort, een Joegoslavisch staatsburger geboren en getogen in de Joegoslavische deelrepubliek Servië. Daar Servië na het uiteenvallen van het voormalig Joegoslavië steeds statenrechtelijke opvolger van Joegoslavië is geweest, beschikt u, gelet op dit paspoort, anno 2019 over het Servisch staatsburgerschap.

Voor wat Servië betreft – uw echtgenoot verklaarde tijdens zijn onderhoud bij terugkeer naar Servië als Rom niet aanvaard te zullen worden (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 5) – blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Servië bij eventuele veiligheidsproblemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de aldaar beschikbare beschermingsmogelijkheden. Uw echtgenoot beweerde weliswaar dat de politie hem [als hij klacht zou indienen] niet goed zou onthalen en dat hij door haar geslagen zou worden (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 5). Deze blote bewering kan echter niet in overeenstemming gebracht worden met het huidige functioneren van de Servische politie. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking en dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, is de geboekte vooruitgang aanzienlijk te noemen en is de transparantie van het gerecht verhoogd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere

hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden, dit via de nodige anticorruptiestrategieën en bijbehorende actieplannen. Servië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van de maatregelen. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Daarnaast kan, betreffende de socio-economische situatie van Roma in Servië, nog opgemerkt worden dat jullie volgens uw echtgenoot in België een huis bezitten (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 5). Bijgevolg blijkt uit niets dat u dankzij de verkoop van dit huis geen menswaardig bestaan in Servië zou kunnen leiden. Bovendien blijkt uit niets dat u in Servië niet zou kunnen werken. De informatie beschikbaar op het Commissariaatgeneraal toont in dit verband aan dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaaleconomische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. In dit verband werd in 2016 een nieuwe strategie voor de sociale inclusie van de Roma voor de periode 2016-2025 aangenomen. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategie, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Voorts kan nog worden gewezen op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende Kosovo, waarvan uw echtgenoot beweerde niet over de nationaliteit te beschikken (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 3), kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat inzake uw tweede verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing werd genomen, omdat geen enkel geloof gehecht kon worden aan uw recent verblijf in Kosovo en uw vluchtrelaas. Uw echtgenoot bracht in het kader van zijn onderhoud d.d. 10 januari 2019 geen enkel element aan die deze eerdere beoordeling kan wijzigen, integendeel.

Er kan immers nog steeds geen geloof gehecht worden aan jullie beweerde verblijfplaatsen voor jullie tweede asielerzoek. Daar waar uw echtgenoot tijdens zijn onderhoud d.d. 12 december 2005 beweerde tijdens de oorlog in Kosovo verbleven te hebben en jullie spraken over documenten die rond 2000 in Kosovo waren afgeleverd (CGVS d.d. 12 december 2005, p. 4; p. 6; CGVS d.d. 12 december 2005 K. (...), p. 4), beweerde hij bij zijn onderhoud d.d. 10 januari 2019 dat jullie reeds begin 1998 Kosovo hadden verlaten en daarna naar Italië waren geweest alvorens in 2000 een eerste keer naar België te komen (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 6). Daar waar hij aanvankelijk beweerde sinds 1998 nooit meer naar Kosovo te zijn teruggekeerd (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 6), zei hij even later dat jullie toch van 2001 tot 2005 naar Kosovo waren teruggekeerd (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 7). Hiermee geconfronteerd, zei hij dat hij aanvankelijk de vraag niet goed had begrepen (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 7). Gelet op de duidelijke vraagstelling en zijn duidelijke antwoorden hierop – hij bevestigde tweemaal sinds 1998 nooit naar Kosovo te zijn teruggekeerd –, overtuigt deze rechtvaardiging geenszins. Bovendien zei hij aanvankelijk dat zijn broers D. (...) en S. (...) tussen 2001 en 2005 in Frankrijk waren om onmiddellijk erna te zeggen dat ze in die periode toch in Kosovo waren (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 9). Tot slot verklaarde hij op 12 december 2005 in juni 2005 van Kosovo naar Titograd in Montenegro te zijn getrokken. Daar verbleven jullie ongeveer een maand en kwamen dan per vrachtwagen naar België: een verblijf in Italië vermeldde hij nergens (CGVS d.d. 12 december 2005, p. 9-10). Op 10 januari 2019 zei hij evenwel dat jullie vanuit Kosovo naar Italië trokken waar jullie nog acht à negen maanden verbleven alvorens een tweede keer naar België te komen (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 8). Bijgevolg kan er aan jullie beweerde verblijfplaatsen voor 2005 nog steeds geen enkel geloof gehecht worden.

Aangezien jullie jullie verblijfplaatsen voor 2005 niet aannemelijk heeft gemaakt, kan er aan jullie problemen die jullie in die periode zouden hebben ondervonden evenmin geloof gehecht worden. Zo kan er onder meer geen geloof gehecht worden aan uw beweringen dat u en uw familie tussen 2001 en 2005 werden mishandeld in Kosovo (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 8-9). Dat er aan jullie problemen geen geloof gehecht kan worden blijkt tevens uit verschillende tegenstrijdigheden betreffende uw schoonvaders dood en de poging om uw schoonbroer D. (...) te verdrinken. In het kader van zijn tweede asielerzoek verklaarde uw echtgenoot dat hij enkele dagen na jullie (eerste) aankomst in België vernam via uw schoonbroer dat uw schoonvader in uw afwezigheid in januari 2001, i.e. ongeveer anderhalf jaar na de oorlog, gedood werd door een etnisch Albanese buurman. Hij verklaarde uitdrukkelijk dat uw schoonvader niet in 1999 was gedood. Dit was de reden waarom jullie terugkeerden naar Kosovo (CGVS d.d. 12 december 2005, p. 2-3; p. 20). Bij zijn onderhoud d.d. 10 januari 2019 zei uw echtgenoot evenwel dat uw schoonvader in 1999 tijdens de grote oorlog werd gedood (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 7). Hiermee geconfronteerd, zei hij enkel dat hij de waarheid vertelde en dat hij geen geheugen meer heeft door zijn verblijf in de gevangenis (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 7). Een afdoende verklaring voor deze flagrante tegenstrijdigheid gaf hij evenwel niet. Evenmin staaft hij uw beweerde geheugenproblemen. Evenmin kan er geloof gehecht worden aan de beweerde verdrinkingspoging van uw schoonbroer D. (...). Aanvankelijk beweerde hij dat uw schoonbroer slachtoffer werd van deze verdrinkingspoging op hetzelfde moment of in dezelfde periode van de moord op uw schoonvader, i.e. in 1999 (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 7). Even later zei hij dan weer dat deze verdrinkingspoging plaatsgreep na jullie terugkeer naar Kosovo in 2001 (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 9). Hiermee geconfronteerd, zei hij dat het toch in 1999 was (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 9). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als afdoende uitleg worden beschouwd. Bijgevolg kan er aan jullie beweerde problemen in Kosovo geen enkel geloof gehecht worden.

Voorts blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt als overwegend stabiel en kalm omschreven. In het algemeen bestaan er geen veiligheidsrisico's voor RAE om terug te keren naar Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het

eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Daarnaast blijkt uit niets dat, indien u in Kosovo veiligheidsproblemen zou ondervinden, u geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de aldaar beschikbare beschermingsmogelijkheden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De informatie maakt duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo en dat kosteloze rechtshulp beschikbaar is. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Betreffende de socio-economische situatie van Roma in Kosovo, kan herhaald worden dat jullie in België een huis bezitten (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 5). Bijgevolg blijkt uit niets dat jullie dankzij de verkoop van dit huis geen menswaardig bestaan in Kosovo zou kunnen leiden. Bovendien blijkt uit niets dat u in Kosovo niet zou kunnen werken. De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal toont in dit verband aan dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is, net zoals in Servië, evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de RAE (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of RAE-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Kosovaarse overheid respecteert evenwel de rechten van de etnische minderheden en de regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via een strategie en een actieplan, eerst voor de periode 2009-2015 en actueel voor de periode 2017-2021, tracht ze de toestand en de re-integratie van de RAE in Kosovo te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat diverse gemeenten in Kosovo intussen ook lokale actieplannen voor de integratie van de RAE hebben aangenomen. Tevens zijn er in Kosovo meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van RAE verdedigen. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ook binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben immers niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van

een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Servië. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze beslissing heeft geen invloed op het statuut van uw kinderen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster omschrijft haar eerste en tevens enige middel als volgt:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd door de wet van 26 juli 1953; van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955; van artikelen 48/3, 48/4, 49/2, 55/4 §1 c) en 55/5/1 §2 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) gelezen in overeenstemming met artikelen 17, 19, 20.5, 23 en 31.4 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; van artikelen 44 en 45 van richtlijn 2013/32/UE van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming; van artikelen 18 en 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; alsmede van het beginsel van de eenheid van het gezin, van het belang van het kind, van de gelijkheid van wapens het recht om te worden gehoord, de rechten van de verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht.”

In een eerste grief beroept verzoekster zich op de schending van *“het recht om te worden gehoord, de rechten van de verdediging en de zorgvuldigheidsplicht”*.

Zij geeft een algemene uiteenzetting omtrent de inhoud van de hoorplicht, de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidplicht. Verzoekster werd opgenomen in het ziekenhuis van 21 tot 22 november 2018 en kon daardoor niet reizen tot 18 januari 2019. Het CGVS stond niet toe dat zij na haar herstel werd gehoord. Bijgevolg werd het recht van verzoekster om te worden gehoord geschonden.

In een tweede grief beroept verzoekster zich op de schending van artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet.

Zij wijst op deze bepaling en de artikelen 55/4 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat, na afloop van de periode van vijf jaren zoals bepaald in artikel 49/2, § 3, het verblijf onbeperkt is en de intrekking op grond van artikel 55/5/1 niet langer mogelijk is.

Verder voldeed de minister niet aan artikel 49/2, § 4 van de Vreemdelingenwet aangezien de elementen niet onverwijld werden overgemaakt aan het CGVS. Daardoor werd het CGVS niet geldig op de hoogte gebracht en kon het geen beslissing nemen.

Ook werd de termijn van zestig werkdagen, voorzien in artikel 49/2, § 4 van de Vreemdelingenwet, volgens verzoekster niet gerespecteerd. *“Aangezien verzoekster slechts 30 dagen heeft om dit beroep in te stellen, op straffe van verval van recht, is het moeilijk te begrijpen waarom het CGVS bijna tien keer meer tijd heeft dan de wettelijke verplichting om zonder boete te beslissen, het duidelijk onverenigbaar zou zijn met de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie, gelijkheid van wapens en de rechten van de verdediging.*

Er is ook de vraag van de bijzonder lange termijn tussen de indiening van het verzoek tot internationale bescherming (en de erkenning die een declaratoir effect heeft) en de beslissing om de subsidiaire beschermingsstatus te beëindigen: meer dan 14 jaar.

Volgens het CGVS kan de subsidiaire beschermingsstatus zonder beperking in de tijd worden ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, §2, 1°. Verzoekster vindt geen aanvaardbare rechtvaardiging voor het feit dat de subsidiaire beschermingsstatus zonder beperking in de tijd aan hen kan worden ontnomen op grond van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, terwijl de status slechts binnen tien jaar na de indiening van het verzoek kan worden ingetrokken in geval van toepassing van artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 2°. Alvorens recht te doen, moet het Grondwettelijk Hof over dit onderwerp worden ondervraagd. Het antwoord op deze vraag is van doorslaggevend belang voor de oplossing van het

onderhavige beroep, aangezien verzoekster al meer dan 14 jaar de internationale bescherming heeft aangevraagd.

Op dezelfde manier rijst de vraag of de beëindiging van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 19 van richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 en artikelen 44 en 45 van richtlijn 2013/32/UE van 26 juni 2013 waarschijnlijk zonder tijdslimiet zal plaatsvinden, in dit geval meer dan 12 jaar na de indiening van het verzoek tot internationale bescherming. Het Hof van Justitie moet over dit onderwerp worden ondervraagd.

Het zou moeilijk te begrijpen zijn als de bescherming zonder tijdslimiet zou kunnen worden ingetrokken, terwijl volgens overweging 18 van de procedurerichtlijn, "Het is in het belang van zowel de lidstaten als de personen die om internationale bescherming verzoeken dat zo spoedig mogelijk een beslissing wordt genomen inzake verzoeken om internationale bescherming, onverminderd het uitvoeren van een behoorlijke en volledige behandeling". Bovendien voorziet artikel 31.3 van dezelfde richtlijn een termijn van zes maanden voor de voltooiing van de procedure, terwijl verscheidene bepalingen de autoriteiten verplichten binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen. De intrekking van de bescherming van verzoekster meer dan 14 jaar na haar verzoek is kennelijk onredelijk, terwijl de problemen die haar ertoe hebben gebracht om de subsidiaire beschermingsstatus aan te vragen en te verkrijgen, nog steeds niet zijn opgelost."

In een derde grief beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Volgens haar is een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar met voormelde artikelen. In tegenstelling met wat verweerder beweert, is verzoekster *de facto* staatloos. Verzoekster verwijst naar hetgeen haar echtgenoot verklaarde inzake diens nationaliteit en betoogt dat zij zich in dezelfde situatie bevindt. Verzoekster wijst vervolgens op (informatie over) de situatie voor (*de facto*) staatloze Roma uit Kosovo, de situatie van Roma van Kosovaarse afkomst in Servië en de situatie, corruptie en beschermingsmogelijkheden aldaar en de situatie van de Roma in Kosovo en de situatie, corruptie en beschermingsmogelijkheden aldaar. Hun huis in België kunnen verzoekster en haar echtgenoot niet verkopen omdat dertien van hun (klein)kinderen er wonen. Verzoekster concludeert dat een terugkeer naar Servië en/of Kosovo voor haar niet mogelijk is. Door hiermee geen rekening te houden, schendt verweerder de voormelde wetsartikelen, artikel 3 EVRM en de zorgvuldigheidsplicht.

In een vierde grief beroept verzoekster zich op de schending van het beginsel van de eenheid van het gezin en het belang van het kind.

Zij wijst op de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 en de artikelen 18 en 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (Handvest). Tevens wijst zij op het principe van de eenheid van familie zoals gehanteerd door UNHCR.

"De angst voor vervolging, die centraal staat in het asielrecht, is de enige basis voor de erkenning van de status. De Staten hebben andere bevelen tot overweging toegevoegd die de vrees voor vervolging vervangen of verhogen, zoals het beginsel van de eenheid van het gezin, die het Verdrag van Geneve niet uitdrukkelijk voorziet. Het breidt de status en de bescherming van de vluchteling tot het gezin van de vluchteling. Volgens The Handbook is de bescherming van minderjarige vluchtelingen, met name jongemeisjes, van cruciaal belang.

Volgens het Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 :

(...)

Artikel 23 §1 is voldoende duidelijk en nauwkeurig geformuleerd. Hij voorziet in een specifieke positieve verplichting en hij heeft rechtstreekse werking. Volgens artikelen 20 en 31 is het belang van het kind van het grootste belang het zoeken naar zijn of haar ouders ook; zodra het gevonden is, moet de gezinseenheid worden gerespecteerd."

Verzoekster wijst erop dat zij tien kinderen heeft die in België leven. Hun status werd niet ingetrokken en zij kunnen dus in België blijven. Door verzoekster te dwingen België te verlaten, zouden de belangen van de kinderen ernstig worden geschaad en dit zou indruisen tegen het beginsel van de eenheid van het gezin.

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande om:

"In hoofddorde, verzoekster opnieuw de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen;

In ondergeschikte orde, verzoekster erkennen als vluchtelingen;

In nog meer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen;

Alvorens recht te doen^ de volgende vraag voor te leggen aan het Hof van Justitie van Europese Unie:

"Staan artikel 19 van Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire

bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, alsook de artikelen 22, 44 en 45 van het richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, gelezen in samenhang met artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Unie, de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus zonder beperking in de tijd toe? "

Alvorens recht te doen, de volgende vraag voor te leggen aan het Grondwettelijk Hof:

«Zijn de artikelen 49/2 §4 en 55/5/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen verenigbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, uitgelegd en toegepast in die zin dat de subsidiaire beschermingsstatus zonder beperking in de tijd kan worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1 §2, 1°, terwijl zij slechts binnen tien jaar na de indiening van het verzoek op grond van artikel 55/5/1, §1 of §2, 2° kan worden ingetrokken? ».»

2.3. Ter staving van haar betoog voegt verzoekster een aantal attesten ter staving van haar medische problemen (bijlage 3), een advies ten gunste van de voorlopige vrijlating van verzoekster (bijlage 4), algemene informatie (bijlagen 5-28) en een gezinssamenstelling (bijlage 29) bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Verzoekster baseert haar eerste grief op het gegeven dat zij niet werd gehoord alvorens de bestreden beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

Verzoekster kan echter niet worden gevolgd in het betoog dat de in het kader van de eerste grief aangevoerde bepalingen en beginselen geschonden zouden zijn doordat zij niet werd onderworpen aan een persoonlijk onderhoud.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing namelijk terecht gesteld:

“Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen, werd u op 4 december 2018 via een aangetekend schrijven dat door het Commissariaat-generaal naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister (met name Rue Purgatoire, 132, 4860 Pepinster) werd gestuurd, opgeroepen om op 9 januari 2019 gehoord te worden door een medewerker van het Commissariaat-generaal.

U gaf geen gevolg aan deze oproeping. U liet tevens na om binnen de 15 dagen volgend op de door de Commissaris-generaal vastgestelde datum van gehoor een geldige reden voor uw afwezigheid over te maken. U maakte op 12 februari 2019, i.e. meer dan een maand na het geplande onderhoud, weliswaar een attest over waaruit blijkt dat u tot 21 december 2018 niet kon werken. Hieruit blijkt echter niet dat u op 9 januari 2019 niet voor uw onderhoud op het Commissariaat-generaal aanwezig kon zijn. Dat u niet op de hoogte zou geweest zijn van uw onderhoud, zoals uit het begeleidende schrijven blijkt, doet geen afbreuk aan het feit dat u wel degelijk op uw laatste adres vermeld in het Rijksregister werd opgeroepen. Het Commissariaat-generaal kan dan ook niet anders dan de geldigheid van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen op basis van de informatie en de elementen die door derden aan het Commissariaat-generaal werden overgemaakt”.

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Artikel 57/6/7, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat specifiek betrekking heeft op het geval waarin er, zoals *in casu*, nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van de internationale beschermingsstatus te heronderzoeken en waarin de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onderzoekt of de internationale bescherming van een persoon kan worden ingetrokken of opgeheven, bepaalt: *“De oproeping voor een persoonlijk onderhoud of de brief die de betrokkene de mogelijkheid biedt schriftelijk de redenen mee te delen waarom de status dient te worden behouden, wordt bij een aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs verstuurd naar het laatst vermelde adres in het Rijksregister. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stuurt een kopie van deze oproeping of deze brief per gewone post naar de effectieve woonplaats van de betrokkene, indien hij daarover is ingelicht en deze van latere datum is dan het adres vermeld in het Rijksregister.”*

Zoals verzoekster niet betwist en zoals blijkt uit het voorgaande, werd verzoekster op het correcte adres opgeroepen.

Artikel 57/6/7, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat indien de betrokkene zich niet aanmeldt op de voor het persoonlijk onderhoud vastgelegde datum, hij binnen de vijftien dagen na de vastgestelde datum van het persoonlijk onderhoud schriftelijk een geldige reden voor zijn afwezigheid

overzendt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Als de betrokkene geen geldige reden voorlegt binnen de vijftien dagen na de in de oproeping vastgestelde datum, kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing nemen op grond van de elementen van het dossier. Dat verzoekster naliet om binnen de voormelde termijn een geldige reden over te zenden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, volstaat aldus op zich reeds om te besluiten dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing rechtsgeldig kon nemen.

Hoe dan ook toont verzoekster ook heden niet aan dat zij ten tijde van het persoonlijk onderhoud, waarvan de datum werd vastgelegd op 9 januari 2019, niet bij machte was om aan dit persoonlijk onderhoud deel te nemen. Uit de neergelegde attesten, opgenomen onder bijlage 3 bij het verzoekschrift, kan, dit in tegenstelling met wat verzoekster voorhoudt, namelijk niet worden afgeleid dat verzoekster sedert haar operatie en tot en met 18 januari 2019 niet kon reizen. Uit deze attesten blijkt slechts dat verzoekster voorafgaand aan haar operatie, van 6 november 2018 tot 21 november 2018, geen lessen kon bijwonen omdat zij ziek was, dat zij vervolgens werd geopereerd en gehospitaliseerd tot 22 november 2018, dat zij daardoor niet kon werken (en geen lessen kon bijwonen) tot 21 december 2018 (waarbij overigens uitdrukkelijk wordt aangegeven dat zij de woning mocht verlaten) en dat zij nadien geen lessen kon bijwonen wegens ziekte van 15 januari 2019 tot 18 januari 2019.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat verzoekster bovendien nalaat om ook maar enigszins te duiden waarover zij gehoord had moeten worden en welke elementen zij daarbij had kunnen of willen toevoegen. Evenmin preciseert zij hoe dergelijke elementen van invloed hadden kunnen zijn geweest op de inhoud van de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in haren hoofde.

Gelet op het voorgaande, is de eerste grief van het enig middel ongegrond en worden de hierin aangevoerde schendingen niet dienstig opgeworpen.

3.2. Waar verzoekster in haar tweede grief poneert dat een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus na afloop van de in artikel 49/2, § 3 van de Vreemdelingenwet bedoelde periode van vijf jaren en nadat het verblijf onbeperkt geworden is niet langer mogelijk zou zijn, dient voorts te worden vastgesteld dat zij schromelijk voorbijgaat aan het bepaalde in zowel artikel 49/2, § 4 als artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 49/2, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan, gedurende het verblijf van beperkte duur van de vreemdeling, te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan een vreemdeling werd toegekend, op te heffen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 4°. De minister of zijn gemachtigde kan, tijdens de eerste tien jaar van het verblijf van de vreemdeling, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan de vreemdeling werd toegekend, in te trekken overeenkomstig het artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 2°.

De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan de vreemdeling werd toegekend, in te trekken overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1°.

De minister of zijn gemachtigde zendt onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/5/1 zou kunnen rechtvaardigen. Behoudens uitdrukkelijke aanwijzing in die zin, vormt het verzenden van dergelijke elementen geen vraag tot intrekking van het statuut in de zin van het tweede lid. De minister of zijn gemachtigde zendt tevens onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot uitsluiting op basis van artikel 55/4, § 2 zou kunnen rechtvaardigen.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt in geval van toepassing van het eerste of het tweede lid binnen een termijn van zestig werkdagen een beslissing tot intrekking of opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus of informeert de betrokkene en de minister of zijn gemachtigde dat niet wordt overgegaan tot de intrekking of opheffing van dit statuut.”

Verder dient te worden gewezen op het artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel, dat een weerslag vormt van het voormalige artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet dat werd ingevoegd bij wet van 10 augustus 2015, verleent aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire

beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken. De voormelde bepaling behelst in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de autonome bevoegdheid om, op eigen initiatief, over te gaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Er is geen wettelijke bepaling die de uitoefening van deze bevoegdheid beperkt in de tijd of bindt aan een termijn. Omtrent de mogelijkheid tot intrekken door verweerder *ratione temporis* kan ook dienstig worden verwezen naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 (BS, 24 augustus 2015) tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Voormelde wet wijzigde onder andere artikel 49/2, § 4 van de Vreemdelingenwet en voegde artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in. De Memorie van Toelichting stelt: “*Het is hier bovendien van belang te benadrukken dat het CGVS zonder beperking in de tijd, op eigen initiatief, kan overgaan tot de intrekking van eender welke status van internationale bescherming, en dit voor welk wettelijk motief dan ook*” (Parl. St. Kamer, 2014-2015, 1197/001, p.12).

Dat er, zoals *in casu*, een vraag tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gesteld door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en dat de termijn van 60 werkdagen voorzien in artikel 49/2, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet is overschreden, verhindert, gelet op het voorgaande en in tegenstelling met wat verzoekster voorhoudt, aldus evenmin dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nadien, op eigen initiatief en op grond van de voormelde, aan hem verleende autonome bevoegdheid, besluit om de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoeker om internationale bescherming in te trekken.

Ook het feit dat de elementen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet onverwijld aan het CGVS zouden zijn overgemaakt, verhindert verder niet dat het CGVS later en wanneer het kennis krijgt van deze elementen, op eigen initiatief en op grond van de voormelde, aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verleende, autonome bevoegdheid, te allen tijde kan besluiten tot een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijkomend kan in dit kader overigens nog worden opgemerkt dat verzoekster haar voormelde kritiek geheel niet hard maakt of onderbouwt. Zij toont op generlei wijze aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie reeds eerder kennis had van de betreffende elementen en deze eerder had kunnen en moeten overmaken aan het CGVS.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, gaat de Raad te dezen voorts niet in op de vraag van verzoekster om over het verschil tussen de tijdsbepalingen in artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet enerzijds en artikel 55/5/1, § 1, en § 2, 2° van de Vreemdelingenwet anderzijds een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Te dezen dient te worden gewezen op artikel 26, § 2, derde lid van de Bijzondere Wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof. Dit artikel bepaalt dat het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, niet ertoe gehouden is om het Grondwettelijk Hof te verzoeken over een opgeworpen prejudiciële vraag uitspraak te doen wanneer dit rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.

Gezien het CGVS blijkens het voorgaande op eigen initiatief en op grond van de in artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verleende, autonome bevoegdheid, te allen tijde kan besluiten tot een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, is de vraag van verzoekster over het verschil tussen de tijdsbepalingen in artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet enerzijds en artikel 55/5/1, § 1, en § 2, 2° van de Vreemdelingenwet *in casu* niet onontbeerlijk om uitspraak te doen.

Wat betreft de prejudiciële vraag die verzoekster in het kader van het voorgaande wenst te laten stellen aan het Hof van Justitie, kan tot slot worden gewezen op artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. Krachtens dit artikel is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, *Cartesio*, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, *Lyckeskog*, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan de RvV niet worden beschouwd als een in laatste aanleg rechtsprekende rechterlijke instantie en is de Raad niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 15 maart 2017, *Aquino*, nr. C-3/16, r.o. 35-36).

Gelet op het voorgaande, is de tweede grief van het enig middel ongegrond en worden de hierin aangevoerde schendingen niet dienstig opgeworpen.

3.3. In haar derde grief doet verzoekster gelden dat een verwijderingsmaatregel in haren hoofde strijdig zou zijn met de inhoud van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM en geeft zij een uiteenzetting omtrent de situatie (voor Roma) in Kosovo en Servië.

Dient in dit kader te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1° luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn; (...)”

Artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling trekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus in onder meer ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, § 1, c) uitgesloten wordt of had moeten zijn. Dit is het geval wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een vreemdeling een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“Er dient te worden gewezen op nieuw elementen in uw administratief dossier, meer bepaald i) een vonnis van de Correctionele Rechtbank te Dendermonde van 30 april 2012; en ii) een arrest van het Hof van Beroep te Luik van 30 november 2017.

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Dendermonde blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maand voor een poging tot ontvoering van een minderjarige en opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige.

Uit de omschrijving van de gepleegde feiten, de motivering en de strafmaat van het vonnis blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen. Zo worden deze door de rechtbank als ernstige en laakbare feiten omschreven en wordt erop gewezen dat in het Belgisch rechtssysteem eigenrichting verboden is en dat het recht niet in eigen handen mag genomen worden.

Uit het arrest van het Hof van Beroep te Luik blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 22 maand wegens verkrachting met geweld op een minderjarige ouder dan 10 jaar doch jonger dan 14 jaar met verzwarende omstandigheden, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, met de verzwarende omstandigheden dat de dader gezag uitoefende over het slachtoffer, aanranding van de eerbaarheid op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, met de verzwarende omstandigheden dat de dader gezag uitoefende over het slachtoffer; en exploitatie van ontucht van een minderjarige.

U werd veroordeeld enerzijds in het kader van een onwettig huwelijk en daaropvolgende verkrachting van een minderjarige onder de leeftijd van 14 jaar door uw eveneens minderjarige zoon, waarbij het meisje na het huwelijk bij uw gezin introk en zij korte tijd na het huwelijk zwanger werd op 14-jarige leeftijd en beviel van een kind, en anderzijds in het kader van een onwettig huwelijk en daaropvolgende verkrachting van uw eigen minderjarige dochter, jonger dan 16 jaar, die eveneens bij haar minderjarige partner moest intrekken. Deze beide aangelegenheden werden door u, uw echtgenoot en de ouders van de partners omkaderd, aangemoedigd en begeleid, onder andere door de organisatie van een verlovingsfeest en de praktische verhuis van de minderjarigen.

Het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Verviers van 17 maart 2017, dat in beroep grotendeels werd bevestigd door het Hof van Beroep te Luik, beschouwt voorts dat de ouders van beide kinderen als mededader van verkrachting en aanranding van de eerbaarheid beschouwd kunnen worden, met verwijzing naar het geannoteerd art. 66 van het Strafwetboek in de Code Larcier, waarin vastgesteld wordt dat: "une abstention peut entraîner une participation punissable, lorsque non seulement le coauteur a un devoir positif d'agir, mais aussi lorsque son abstention constitue un encouragement positif à la perpétration d'une infraction – Cass., 23 novembre 1999, Bull., n° 624 avec note; Cass., 29 avril 2003, P.02.146.N, Pas., p. 895, RCJB, 2006, p. 241 avec note F. Kutý sous cette décision et sous Cass., 5 octobre 2005, P.05.0444.F., selon lequel, par contre, seul un acte positif, préalable à l'exécution de l'infraction ou concomitant, peut constituer la participation à un crime ou à un délit... Seul un acte positif, préalable à l'exécution de l'infraction ou concomitant, peut fonder la participation à un crime ou à un délit ; toutefois, l'omission d'agir peut constituer un tel acte positif de participation lorsque, en raison des circonstances qui l'accompagnent, l'inaction consciente et volontaire constitue sans équivoque un encouragement à la perpétration de l'infraction suivant l'un des modes prévus aux art. 66 et 67 C. pén. Le fait d'assister passivement à l'exécution d'une infraction peut constituer une participation punissable lorsque l'abstention de toute réaction traduit l'intention de coopérer directement à cette exécution en contribuant à la permettre ou à la faciliter – Cass., 17 décembre 2008, p. 08.1233.F., RDP, 2009, p. 438 avec conc. Min. publ. » (vrije vertaling: een onthouding kan een strafbare deelname inhouden, wanneer een mededader niet enkel een positieve plicht tot handelen heeft, maar bovendien zijn onthouding een positieve aanmoediging van een inbreuk vormt (...) volgens dewelke, echter, enkel een positieve daad, voorafgaand aan de uitvoering van de inbreuk of daarmee gepaard gaande, deelname aan een misdrijf of een strafbaar feit kan uitmaken. Enkel een positieve daad, voorafgaand aan de uitvoering van het misdrijf of daarmee samenvallend, kan aanleiding geven tot deelname aan een misdrijf of een delict; het nalaten om te handelen kan echter een dergelijke positieve deelname zijn, waarbij bewuste en opzettelijke nalatigheid, vanwege de omstandigheden die daarmee gepaard gaan, ondubbelzinnig een stimulans vormt om het misdrijf te begaan volgens een van de modi waarin wordt voorzien in art. 66 en 67 Strafwetboek. Passieve deelname aan het plegen van een strafbaar feit kan een strafbare deelname vormen waarbij de onthouding van een reactie de bedoeling weerspiegelt om rechtstreeks met die uitvoering samen te werken door deze toe te staan of te vergemakkelijken).

De rechtbank oordeelde dat uit het feitenrelaas blijkt dat de ouders de relatie van hun kinderen omkaderd hebben en het evenement organiseerden dat moest leiden tot voltrekking van hun seksuele relaties, en dit hoewel de minderjarige dochter op het moment van de feiten onder de 14 jaar oud was en in Antwerpen woonde, en de ouders haar verhuis naar Verviers hebben geregeld. Door deze organisatie, door de omkadering en door het gewicht van de tradities waarvan zij het respect hebben verzekerd, hebben zij er alles aan gedaan om ervoor te zorgen dat de minderjarige zoon niet aarzelde en zich zelfs aangemoedigd voelde om de eerbaarheid van het minderjarige meisje te schenden en haar maagdelijkheid te nemen, dewelke hieraan niet kon ontsnappen. Zodanig dienen zij dus als mededaders in de zin van art. 66 van het Strafwetboek en de geciteerde jurisprudentie te worden beschouwd. U werd aldus als mededader van verkrachting en aanranding van de eerbaarheid veroordeeld.

Uit de omschrijving van de gepleegde feiten, de motivering, de verzwarende omstandigheden en de strafmaat van het arrest blijkt duidelijk dat het zeer ernstige feiten betreffen. Het Hof van Beroep benadrukte in het arrest immers de ernst van de feiten, de verstoring van de openbare orde, de ernstige gevolgen op vlak van psycho-affectieve en seksuele ontwikkeling voor de slachtoffers, het gebrek aan besef van de onwettigheid van de gepleegde feiten, het gebrek aan openstellen van de beklagden naar de cultuur waarin zij gekozen hebben om te komen wonen en het gebrek aan integratie van beklagden (arrest, p. 21). De rechtbank achtte bovendien een straf met uitstel niet gepast gelet op het feit dat deze gunstmaatregel de beklagden onvoldoende de ernst van de gepleegde feiten zou doen inzien (arrest, p. 22).

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen, werd u op 4 december 2018 via een aangetekend schrijven dat door het Commissariaat-generaal naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister (met name Rue Purgatoire, 132, 4860 Pepinster) werd gestuurd, opgeroepen om op 9 januari 2019 gehoord te worden door een medewerker van het Commissariaat-generaal.

U gaf geen gevolg aan deze oproeping. U liet tevens na om binnen de 15 dagen volgend op de door de Commissaris-generaal vastgestelde datum van gehoor een geldige reden voor uw afwezigheid over te maken. U maakte op 12 februari 2019, i.e. meer dan een maand na het geplande onderhoud, weliswaar een attest over waaruit blijkt dat u tot 21 december 2018 niet kon werken. Hieruit blijkt echter niet dat u

op 9 januari 2019 niet voor uw onderhoud op het Commissariaat-generaal aanwezig kon zijn. Dat u niet op de hoogte zou geweest zijn van uw onderhoud, zoals uit het begeleidende schrijven blijkt, doet geen afbreuk aan het feit dat u wel degelijk op uw laatste adres vermeld in het Rijksregister werd opgeroepen. Het Commissariaat-generaal kan dan ook niet anders dan de geldigheid van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen op basis van de informatie en de elementen die door derden aan het Commissariaat-generaal werden overgemaakt, en zoals hoger reeds werd toegelicht blijkt uit die informatie dat de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden dient te worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1 § 2 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motivering inzake het eerste onderdeel van de bestreden beslissing blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. De hierin opgenomen motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze geheel onverlet laat, onverminderd gelden.

Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden op grond van artikel 55/5/1, § 1 of § 2, 1°, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster tracht het advies dat de commissaris-generaal overeenkomstig voormelde bepaling verstrekt in de bestreden beslissing inhoudelijk aan te vechten.

De Raad verwijst te dezen echter naar rechtspraak van de Raad van State waarin met betrekking tot het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 het volgende werd gesteld:

“Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling” (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Het voormelde advies, verstrekt door de commissaris-generaal, is in het kader van onderhavige beroepsprocedure aldus niet aanvechtbaar.

Het voorwerp van onderhavig beroep dient zich te beperken tot de beslissing tot intrekking van de initieel aan verzoekster toegekende subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° juncto artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Een nieuwe beoordeling van de initiële weigering van de vluchtelingenstatus en/of de verklaarde actuele nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan dus niet het voorwerp uitmaken van huidige beroepsprocedure. Verzoekster is gehouden om eventuele nieuwe elementen dienaangaande kenbaar te maken via de geëigende procedure, zijnde een nieuw verzoek om internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande, is de derde grief van het enig middel ongegrond en worden de hierin aangevoerde schendingen niet dienstig opgeworpen.

3.4. Verzoekster kan evenmin worden gevolgd in haar vierde grief. Waar zij verwijst naar de principes van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind, dient immers te worden opgemerkt dat zij haar betoog baseert op hetgeen er zou geschieden indien zij zou worden gedwongen om het land te verlaten. De Raad doet in het kader van onderhavig beroep echter noch uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekster al dan niet terecht werd besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Een loutere verwijzing naar voormelde, algemene principes, kan hoe dan ook niet volstaan om in hoofde van verzoekster, louter omdat haar kinderen en familieleden in België vertoeven, enige conclusie te trekken omtrent de toekenning of intrekking van een beschermingsstatus. Deze algemene principes

kunnen immers geenszins afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede voor de opheffing en intrekking van deze statussen.

Gelet op het voorgaande, is de vierde grief van het enig middel ongegrond en worden de hierin aangevoerde schendingen niet dienstig opgeworpen.

3.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, is het enig middel van verzoekster ongegrond en dient de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekster te worden bevestigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming van de verzoekende partij wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT